

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθός Πατησίων ἀριθ. 9.

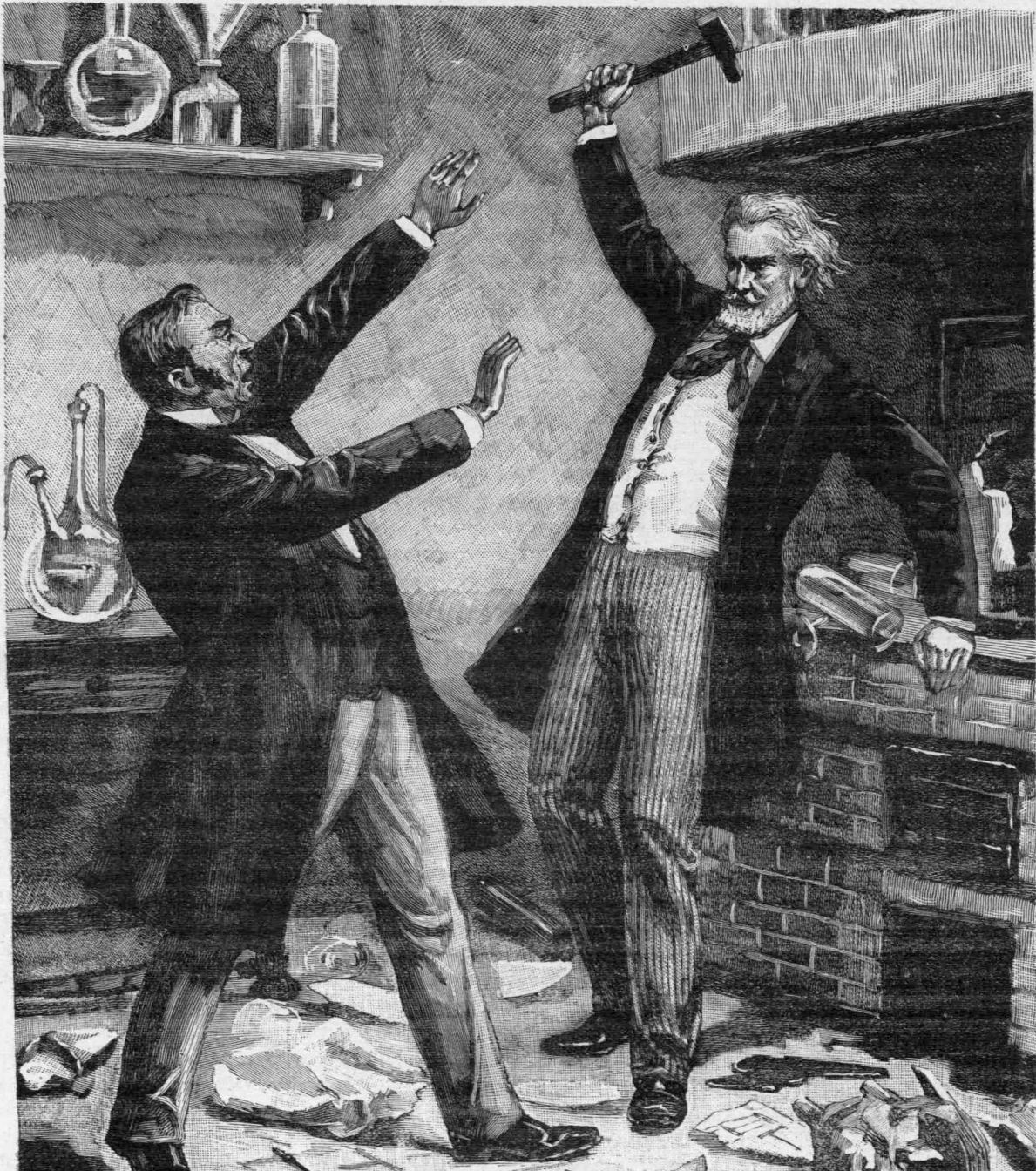
Δι' συνδρομῆς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
στίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετὰφρασίς Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετὰφρασίς Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Océane Kollinc: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετὰφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)
— Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτίς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσῶν 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὅπισω, ἦ σοῦ τὴν κατέβασα! (Σελίς 235).

Παρακαλούνται οί εν ταίς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Καὶ αὐτὸς δὲν κατεδέχετο νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἔνευσεν εἰς τὸν Μαθητὴν, ὅστις εἶπε πρὸς τὴν Ἀντωνίαν :

— Ὁ κύριος μαρκήσιος μοῦ εἶπε σήμερον τὸ πρῶν νὰ παρακαλέσω τὸν κύριον Καρβαγὰν νὰ ἔλθῃ νὰ ὀμιλήσῃ, καὶ ὁ κύριος δήμαρχος ἔλαβε τὴν καλωσύνην καὶ ἦλθε.

Ὁ Καρβαγὰν εἰς τοῦ μαρκησίου! Ὁ ὄλος ὁ κίνδυνος ὁ ἐκ τοιαύτης προσεγγίσεως παρεστάθη ἀπειλητικὸς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀντωνίας.

— Θὰ τον ὀδηγήσω λοιπὸν τὸν κύριον Καρβαγὰν πρὸς τὸν πατέρα μου, εἶπε βραδέως...

Κοί ἀνέβη παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Καρβαγὰν καὶ τοῦ Μαθητῆ.

Ἀναβαίνουσα τὰς εἴκοσι βαθμίδας τῆς κλίμακος ἢ νεανίς πολλάκις ἐκινήθη νὰ στραφῇ καὶ νὰ εἶπῃ πρὸς τὸν Καρβαγὰν :

— Δέν μου λέγετε, κύριε, τί ἐπιθυμεῖτε; Πῆτέ μου τοὺς ὄρους σας... ἀλλὰ μὴ ἰδῆτε τὸν πατέρα μου...

Ἄλλ' ἡ θύρα τοῦ ἐργαστηρίου ἀνοίγεται καὶ ἐπιφαίνεται ὁ μαρκήσιος, ὅστις ἀκούσας ἀναβαίνοντα τὸν ἐχθρόν του ἐξήρχετο νὰ τον προῦπαντήσῃ. Ἰδὼν τὴν θυγατέρα του συνωφρῶθη ἢ Ἀντωνία ἀτρόμητος ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὁ γηραιὸς ἐγγίσας τὸν βραχίονά της ἔλαφρῶς εἶπε :

— Πήγαινε σύ, παιδί μου... Θὰ ὀμιλήσω μὲ τοὺς κυρίους ἐδῶ... Ἄν σε χρειασθῶ, σὲ φωνάζω.

— Μὰ πατέρα μου..., εἶπεν ἡ νεανίς τεταραγμένη.

Ὁ Καρβαγὰν τότε ἐγείρας τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀποβλέψας ἀτενωδῶς πρὸς τὸν μαρκήσιον εἶπε σαρκαστικῶς :

— Ἄν ὁ κύριος μαρκήσιος εἶνε ὑπὸ κηδεμονίαν, τότε ἐρωτῶ τί ἦλθα ἐγὼ ἐδῶ νὰ κάμω...

Ἡ Ἀντωνία ἔνα μὴ συγχύσῃ τὸν γηραιὸν πατέρα της ἀπεχώρησε τεταραγμένη, προβλέπουσα τί ἐμελλε νὰ συμβῇ.

Ἐμειναν δὲ μόνοι ἀπέναντι ἀλλήλων ὁ ἐφευρετὴς καὶ ὁ τραπεζίτης. Ὁ δὲ Μαθητὴς ἀπεχώρησεν εἰς τινὰ γωνίαν μετ' ἀδιαφορίας.

— Σὰς ἐφώνασα, κύριε, διὰ νὰ κανονίσωμεν τὰς ὑποθέσεις μας καὶ τὰ συμφέροντα τὰ ὁποῖά μας διαίρουν. Σεῖς ἔχετε συγκεντρώσῃ εἰς χεῖράς σας τὰ πλεῖστα τῶν χρεῶν μου. Διὰ ποῖον λόγον προέβητε εἰς τὸ διάβημα τοῦτο δὲν θέλω νὰ το συζητήσω, καὶ ἔρχομαι ἀμέσως εἰς τὸ

θέμα τῆς ὀμιλίας μας... Πιστεύω ὅτι εὐρηκὰ τρόπον συμβιβασμοῦ. Ἐχω δὲ πρὸς τοῦτο ἀνάγκην προθεσμίας δύο μηνῶν καὶ σαράντα χιλιάδας φράγκων... Ποῖοι εἶνε οἱ ὄροι σας, ἂν θέλετε νὰ μου παραχωρήσετε τὴν προθεσίαν καὶ νὰ μου δανείσετε τὸ ποσὸν τοῦτο;

Ὁ Καρβαγὰν ἔμεινεν ἐμβρόντητος πρὸ τοιαύτης προτάσεως, ἐνόμισεν ὅτι ἐνέπεπεν εἰς ἐνέδραν. Ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς του νὰ του ζητῇ τὴν συνδρομὴν του, καὶ μετὰ τσοαύτης ἀφελείας καὶ ἀπλότητος!

Ὁ μαρκήσιος ἰδὼν αὐτὸν ἐνδοιάζοντα προσέθηκε :

— Εἶμαι διατεθειμένος νὰ παραδεχθῶ ὅλους δῆποτε ὄρους καὶ ἂν μου ὑποβάλετε... τὸσον εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας μου!...

Τῆς ἐπιτυχίας! αἱ δύο αὐταὶ λέξεις ἐφώτισαν τὰ σκοτῆ ἐν οἷς ἐπλανᾶτο ὁ τύραννος τῆς Νεβίλλης. Ἐπιτυχία! ἡ στερεότυπος λέξις τοῦ ἐφευρετοῦ. Παρευθὺς ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του ὁ κατὰ νέον σύστημα κλίβανος τοῦ μαρκησίου, περὶ οὗ ἤκουσε γινόμενον τσοσούτον λόγον. Διὰ τοῦ κλίβανου τούτου ἠλπίζεν ὁ μαρκήσιος νὰ ἐξοφλήσῃ τὰ χρέη του.

— Καὶ λοιπὸν τώρα καταγίνεσθε εἰς τὸν κλίβανόν σας; Ἀλλὰ, κύριε μαρκήσιε, σὰς παρατηρῶ ὅτι ἐγὼ ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ λάβω, καὶ ὄχι διὰ νὰ δανείσω χρήματα, διὰ νὰ ἐκκαθαρίσω παλαιὰν ὑπόθεσιν, καὶ ὄχι διὰ νὰ συνάψω νέαν... Αὐτὰ λοιπὸν ἠθέλατε νὰ μου ἀνακοινώσετε;

— Μὰ ἐλάτε νὰ ἰδῆτε μίαν στιγμὴν τί ἐστὶ ἡ ἐφεύρεσίς μου. Σταθῆτε νὰ τον ἀνάψω ἐμπρὸς σας τὸν κλίβανόν μου, νὰ ἰδῆτε πρᾶγμα μὴ φορὰ!

— Μὰ μὲ τὰ σωστά σας, κύριε μαρκήσιε, μοῦ ζητεῖτε νὰ σας δώσω χρήματα διὰ τὴν ἐφεύρεσίν σας; Θέλετε δῆλα δὴ νὰ σας δώσω φυσιγγία διὰ νὰ με πολεμήσετε εὐκολώτερον! Τὸ συμφέρον σας τὸ βλέπω πολὺ καλὰ, ἀλλὰ ποῦ ἔγκειται τὸ ἰδικόν μου συμφέρον;... Δέν μου λέτε; Ἡ πρόοδος, ἡ βιομηχανία, εἶνε πολὺ ωραία ὄνυματα, ἀλλὰ αὐτὰ ἐγὼ δὲν τὰ κοῦω, δὲν γεμίζει ἡ κοιλιὰ μου, κύριε μαρκήσιε!... Μοῦ ὀφείλετε τετρακοσίας χιλιάδας φράγκων, ἐκ τῶν ὁποίων ἑκατὸν ἐξήντα χιλιάδες πρέπει νὰ μου μετρηθοῦν σήμερα... Εἴσθε εἰς θέσιν νὰ με πληρώσετε;...

— Ὅχι, κύριε! εἶπεν ὁ μαρκήσιος κλίνων τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ φωνῆς μόλις καὶ μετὰ βίας ἀκουομένης.

— Τότε λοιπὸν, νὰ με συγχωρήτε, κύριε μαρκήσιε, δὲν χασομεροῦν τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τους ψάλλουν τοιαύτας μωρολογίας... Καὶ ἔπειτα τὸν περίφημον αὐτὸν κλίβανον διατί τάχα νὰ μὴ τον μεταχειρισθῶ ἐγὼ, ἀφ' οὗ εἶνε ἰδικός μου καθὼς καὶ ὄλος ὁ πύργος;

— Σεῖς!

— Ἐγὼ βέβαια... Ἐλα, κύριε μαρκήσιε, ἐφθασεν ἡ ὥρα νὰ πάρῃς τὰ βρεγμένα σου καὶ νὰ τραβήξῃς ἀπὸ 'δῶ, εἶπεν ὁ τύραννος καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ μαρκησίου καὶ εἶπε μετὰ φρικαλέας χαρᾶς :

— Πρὸ τριάντα ἐτῶν, κύριε μαρκήσιε, μ' ἐδίωξες ἀπὸ τὸ ἀρχοντικόν σου... Ἐνθυμεῖσαι; Τώρα ἦλθεν ἡ σειρά μου... Κάτω εἶνε ὁ ἀρμόδιος δικαστικὸς ὑπάλληλος καὶ συντάττει τὴν ἔκθεσιν...

Καὶ ταῦτα λέγων ἀνεκάγχασεν ὑβριστικῶς ἔχων δὲ τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις τῆς περισκελίδος του, ἐβάδιζεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ μετ' ἀκρας ἀνέσεως καὶ ἀδιαφορίας, ὡς ἐὰν ἦτο ἤδη κτήμιά του ὄλος ὁ πύργος.

Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ Καρβαγὰν συνετέλεσεν ὥστε νὰ φωτισθῇ ὁ ἐσκοτισμένος νοῦς τοῦ μαρκησίου. Ἠσχύνθη διότι κατεδέχετο νὰ συζητῇ μετὰ τοῦ Καρβαγὰν, τοῦ μοχθηροῦ τοκογλύφου, τοῦ ἀμειλίκτου ἐχθροῦ τῆς ὄλης οἰκογενείας του.

— Ἡπατήθη, κύριε, εἶπε μετὰ καταφρονήσεως πρὸς αὐτόν. Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι εἶχον ἀκόμη κάτι τι ὥστε νὰ δοκιμάσω νὰ δελεάσω τὴν ἀπληστίαν σου.

— Ὡ! Ὡ!! ἔχομεν καὶ ἀπ' αὐτὰ; ἔχομεν καὶ ὑβρεῖς; ἔχομεν καὶ ἀλαζονείαν! Ἀλλὰ, ἀγαπητέ μου μαρκήσιε, ἡ θέσις σου πλέον δέν σου συγχωρεῖ τὰ τοιαῦτα... Αὐτὰ πλέον νὰ τὰ λησμονήσῃς... Ὅστις ὀφείλει, πληρώνει τὰ χρέη του ἄλλως πως καὶ ὄχι μὲ ὑβρεῖς...

— Καταχρᾶσαι τὴν θέσιν μου, κύριε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ πικρίας. Εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, καὶ ἔπρεπε νὰ τα περιμένω αὐτὰ ἀπὸ σέ, ἀφ' οὗ καὶ οἱ ἕδιοι οἱ ἰδικοὶ μου ἀνθρώποι μὲ ἄφησαν. Τί λοιπὸν πρέπει νὰ προσμένω ἀπὸ ἀνθρωπον ξένον, ἀφ' οὗ ἡ κόρη μου ἔχει κλειστὸν δι' ἐμὲ τὸ βαλάντιόν της, καὶ ὁ υἱός μου με παρήτησε καὶ ἔφυγε...

— Μὲ συγχωρεῖς, κύριε μαρκήσιε, βλέπω ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς δεινὴν πλάνην... Ἀδίκως κατηγορεῖς τὸν υἱόν σου καὶ τὴν κόρην σου διότι ἂν ἡ κόρη σου ἀρνήται νὰ σου δώσῃ ἀπὸ τὴν προικὰ της, ὁ λόγος εἶνε ὅτι πρὸ πολλοῦ τὴν ἔδωκε διὰ νὰ σου κρύψῃ τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο τὰ οικονομικά σου... Παραπονεῖσαι διὰ τὴν ἀχαριστίαν της!... Καὶ ὅμως αὐτὴ ἠφάνισθη χάριον σου, καὶ μάλιστα παρεκάλεθ' ἂν μὴ διαδοθῇ καὶ τὸ μᾶθησ' ἐκ πικραθείας. Ὁ υἱός σου ἂν δέν εἶνε τὴν στιγμὴν αὐτὴν πλησίον σου, δέν λείπει ἀπὸ καλόν του, διότι μάθε το καὶ τοῦτο, χθὲς συνελήφθη καὶ ἀπήχθη εἰς τὰς φυλακὰς ἐν τῷ μέσῳ δύο χωροφυλάκων...

Δι' ἐνὸς ἄλματος ὁ μαρκήσιος ὀρμήσας ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ λαιμοδέτου τὸν τοκογλύφον, καὶ ἀπωθῶν αὐτόν καὶ κολλήσας ἐπὶ τοῦ τοίχου μετ' ἀνηκούστου δυνάμεως, ἀνεφώνησε καὶ τὸ χεῖλός του ἔτρεμε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν...

— Ἀθλίε! ψεῦδεςαι!... Ὁμολόγησε ὅτι ψεῦδεςαι, εἰ δὲ μὴ... σὲ ἐπιτίξαι!

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐπάλασαν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα. Ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ μαρκησίου ἦτο πρόσκαιρος καὶ θὰ κατεκερματιζέτο ὑπὸ τοῦ ἐξαγριωθέντος Καρβαγὰν, ἂν μὴ ἔσπευδεν ὁ Μαθητὴς νὰ τον βασιτάσῃ καταπίπτοντα ἤδη λιπόθυμον...

— Νὰ του δεῖξω ἐγὼ τὸ σαράβαλον...

Νά τού τον στείλω τόν υιόν του 'ς τὸ κακούργιοδικεῖον νά ἰδῇ τί ἐστὶ Καρβαγάν... Ἀκούς ἐκεῖ νά σηκώσῃ χέρι ἐπάνω εἰς δημοτικὸν ἄρχοντα, ἐπάνω εἰς τὸν δήμαρχον... Ὡς τὸ κακούργιοδικεῖον τὸν ἀχρεῖον...

— Εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον!... τὸν υἱόν μου, τὸν Ῥοβέρτον μου!... δὲν εἶνε δυνατὸν... Καὶ τί ἔκαμε;... εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ φωνῆς ἐσθεσμένης.

Ὁ Καρβαγάν ἤλθε πλησίον του καὶ προσκολλῶν σχεδὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ μαρκησίου τὸ φλέγον πρόσωπόν του, ἀνεφώνησε:

— Ἐμιμήθη τὸν πατέρα του, ἀπήγαγε μίαν κόρην... Μοναχὰ ἐπειδὴ ἡ κόρη ἀντεστάθη... τὴν ἐπνίξε. Τί ἀπλούστερον τούτου;

— Ἀδύνατον εἶνε, κύριε, ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος ἰκετευτικῶς. Συλλογίσου, κύριε, ὅτι καὶ σὺ ἔχεις υἱόν... Εἶνε ἀθῶος ὁ Ῥοβέρτος μου... Λυπήσου με... εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου... Ἀναγνωρίζω ὅλα μου τὰ πταίσματα... Ἀλλά σε παρακαλῶ... Εἰξεύρω ὅτι ἀπὸ τὰς χεῖράς σου κρέμαται ἡ τύχη τοῦ Ῥοβέρτου μου. Φανοῦ ἐπιεικῆς καὶ συγχώρησέ με... Σώσέ τον.

Ἄλλ' ὁ Καρβαγάν ἐσταυρωμένος ἔχων τὰς χεῖρας ἴστατο ἀπαθῆς πρὸ τοῦ ἀγωνιῶντος γέροντος.

— Πρὸ ὀλίγου μὲ ὕβριζες, καὶ τώρα με παρακαλεῖς... Ἀνανδρία καὶ ὑποκρισία!.. Καὶ μήπως εἶμαι φίλος σου καὶ θέλεις νά σε συνδράμω;

Ὁ γέρον ἔκλινε τὴν πολιὰν κεφαλὴν του καὶ εἶπε συντετριμμένος.

— Κύριε Καρβαγάν... λυποῦμαι ἀπὸ καρδίας δι' ὅσα σὰς ἔκαμα..

— Καὶ πιστεύεις ὅτι θὰ ἐξαλείψῃς τὴν ὕβριν δι' ὀλίγων λέξεων;... Ἀκόμη ἔχω ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὰ ἴχνη της..

Καὶ ἀρπάξας ἀπὸ τοῦ βραχιόνος τὸν γηραιὸν Ὀνώριον, εἴλκυσεν αὐτὸν βιαίως εἰς τὸ παράθυρον.

— Κύτταξ' ἐκεῖ, βλέπεις τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐκεῖ κάτω ὅπου μὲ αἱματοκύλισες μὲ τὰ ἄλογά σου καὶ μ' ἐκτύπησες μὲ τοὺς δούλους σου; Τὸ βλέπεις;

— Αἶ! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος ἐξημμένος, καταβαίνομεν ἂν θέλῃς κάτω, καὶ ἂν ἀπαιτήσῃς, εἶμαι πρόθυμος νά γονατίσω εἰς τὸ ἴδιον μέρος καὶ νά σε παρακαλέσω νά μου σώσῃς τὸν υἱόν μου!

Βλέπων τὸν ἐχθρόν του ἠττημένον, ἰκετεύοντα καὶ θρηνοῦντα ὁ τύραννος ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον ἀκίνητος καὶ ἄφωνος. Παρετήρει τὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Ὀνωρίου καταρρέοντα δάκρυα καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν: Ἴδου ἐξηυτελίσθη εἰς τοὺς πόδας μου, τὸ φλογερὸν ὄνειρόν μου ἐξεπληρώθη θριαμβεύω, εἶμαι εὐτυχής. Ἀλλ' ἤσθάνετο ὅμως ὅτι δὲν ἦτο πράγματι εὐτυχής. Διέμενεν ἐν ἐαυτῷ πικροῖα τις καὶ ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως δὲν εἶχε κατασβεσθῆ. Ἐκαμε μεταβολὴν καὶ ἀπερχόμενος εἶπε:

— Καμμίαν σημασίαν δὲν δίδω εἰς τοὺς λόγους σου... Σὲ ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ δὲν σε ἀφίνω. Σὺ πρῶτος ἤρ-

χισες τὸν ἀγῶνα, μὴ λοιπὸν ἀπορῆς ἂν ἐγὼ τον παρατείνω. Σὺ εἶχες καὶ κοινωνικὴν θέσιν, καὶ περιουσίαν, καὶ ὑπόληψιν, τὰ πάντα εἶχες σὺ, καὶ ἐγὼ τίποτε δὲν εἶχα... Ἐντὸς ὀλίγου θὰ κάμωμεν καὶ οἱ δύο τὸν λογαριασμόν μας.

Ἐκ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης ὁ μαρκήσιος ἐνόησεν ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἀπώλετο. Ἐξάλλος δὲ ἀνεφώνησε πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του:

— Ἐὰν ὑπάρχῃ δίκαιος Θεὸς θὰ σε τιμωρήσῃ... Ἐχεις καὶ σὺ υἱόν. Καὶ ἐπειδὴ σὺ εἶσαι ἀδυσώπητος πρὸς τὸν υἱόν μου, καὶ ὁ υἱός σου θὰ φανῇ ἀδυσώπητος πρὸς σέ!... Κακοῦργε! ἔκαμες ἐντιμον υἱόν, καὶ αὐτὸς θὰ σε τιμωρήσῃ, ἀπ' αὐτὸν θὰ το εὕρῃς μίαν ἡμέραν!

Ἐφρικόασεν ὁ Καρβαγάν ὑπὸ φόβου καὶ ὀργῆς, καὶ εἶπε:

— Καὶ πῶς μού το λέγεις τοῦτο;

Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἐβάδιζε θολὸν ἔχων τὸ βλέμμα καὶ ἀτάκτους τὰς κινήσεις τοῦ σώματός του.

— Θαρρῶ, μὰ τὴν πίστιν μου πῶς του ἔφυγε, ἐψιθύρισεν ὁ Καρβαγάν πρὸς τὸν Μαδητῆν.

— Ἀ! ἄ!! ἄ!!! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος... οἱ ἴδιοι οἱ ἐχθροί μου θὰ με ἐκδικήσουν... Μάλιστα, ὁ υἱός σου εἶνε ἐντιμος νέος... Ἐφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, καὶ θὰ φρίξῃ ὅταν ἰδῇ τί κακὰ θὰ γίνουσι ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του!

Καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Καρβαγάν ἀνεφώνησεν:

— Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ τέρας! Ἡ δουλειά σου ἔγινε... Μοῦ ἔκλεψες τὴν περιουσίαν μου, μοῦ ἔκλεψες τὴν τιμὴν μου... Τίποτε ἄλλο πλέον δὲν μου ἀπέμεινε παρὰ τὸ ἔργον μου... ἀλλὰ δὲν θὰ το πάρῃς καὶ αὐτό!

Καὶ δραμῶν εἰς τὴν τράπεζάν του ἤρπασε τὰ σχέδια του, τὰ ἐξέσχισε, τὰ ἔριψε κατὰ γῆς καὶ τα καταπάτησεν ἔπειτα λαθὼν βιαίως σφύραν βαρεῖαν ὥρμησε πρὸς τὸν κλίβανον, καὶ φρικωδῶς καγγάζων προσεπάθει νά τον κατασυντρίψῃ. Ὁ Καρβαγάν ἐξάλλος ἐκινήθη νά τον ἀναχαιτίσῃ, ἀλλ' ὁ γέρον στραφεὶς πρὸς αὐτὸν ὡς παράφρων καὶ ἀφρίζων ἀνύψωσε τὴν σφύραν καὶ ἀνεφώνησεν:

— ἸΟπίσω, ἡ σοῦ τὴν κατέβασα!

[Ἐπεται συνέχεια]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Z'

— Δὲν εἶνε δυνατὸν! εἶπεν ὁ Πιεδοῦσης. Ὁ Τολβιὰκ δὲν εἶνε γέρος, δὲν εἶνε σακάτης, δὲν ἔχει μιὰ ἄσπρη τρίχα στὰ γένεια, καὶ εἶνε λιγάκι φαλακρός.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶνε αὐτός, ἐπ' ἀνέλαθεν ὁ κύριος Λεκὸκ.

Τότε γνωρίζει νά μεταμορφώνεται ἀξιόλογα. Διορθωμένος ὅπως εἶνε, ἤμπορεῖ νά ἔμβῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ νά γυρίσῃ ὅλα τὰ γραφεῖα τῆς ἀσφαλείας χωρὶς κανεὶς νά τὸν καταλάβῃ.

— Ἴσως! Ὅταν ὅμως ἔχη νά κάμῃ μαζύ μου, δὲν τὰ βγάξει πέρα. Ἐκυψε καὶ ἠμπόρεσα νά ἴδω τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνωθεν τῶν διόπτρων του. Αὐτὸ μοὶ ἤρκεσεν, ὅπως τὸν ἀναγνωρίσω ἀμέσως.

— Φθάνει νά μὴ σὰς κατάλαβε καὶ αὐτός!

— Ἀδύνατον. Χθὲς ἔμεινα τρεῖς ὥρες μαζύ του εἰς αἴθουσαν, ἡ ὁποία ἐφωτίζετο ἀπὸ σαράντα κηρία, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι μ' ἐκύτταξε καλὰ ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορυφήν. Ἀντέστην εἰς τὴν δοκιμασίαν αὐτήν, καὶ τώρα μὲ πέρνει ὡς ἀληθῆ Ναβαῦ. Ἐὰν ἐγνωρίζεν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ γέρον Λεκὸκ δὲν θὰ ἐτρίβετο μαζύ μου.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς σπῶ τὸ κεφάλι μου νά καταλάβω, διατί νά ἔλθῃ ὁ ἴδιος καὶ νά μὴ σὰς στείλῃ ἀληθινὸν πράκτορα.

— Διότι δὲν ἐπιθυμῶ νά γνωρίζῃ κανένας τὸ μυστικόν του, καὶ αὐτὸ φανερώσει ὅτι ἀκολουθεῖ καλὰ ἴχνη. Ἐὰν ἡ κληρονομία τοῦ λοχαγοῦ δὲν τὸν ἐνδιέφερε πολὺ, δὲν θὰ ἐλάμβανε τόσην ἐνόχλησιν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὥρα διὰ συνομιλίαν. Μὲ περιμένει, καὶ ἴσως ἀκούει ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν.

— Ὀλίγον θὰ τοῦ χρειασθῇ αὐτό, διότι ὀμιλοῦμεν πολὺ σιγά.

— Καλὰ! ἀλλ' ἄς σπεύσωμεν. Πόση ὥρα σοῦ χρειάζεται διὰ ν' ἀσπρίσῃς, νά ἐνδυθῇς ὡς πολίτης καὶ νά πᾶς νά σταματήσῃς εἰς τὸ βουλευτάρτον, ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου;

— Εἴκοσι λεπτά, ἀρχηγέ, διότι ἡ βαφή, μὲ τὴν ὁποίαν βάφομαι ὡς μαῦρος βγαίνει πολὺ δύσκολα.

— Μὴν ἀνησυχῆς δι' αὐτό, διότι θὰ τὸν κρατήσω εἴκοσι πέντε λεπτὰ καὶ ἔτσι θὰ κερδίσῃς πέντε λεπτὰ περισσότερον.

— Καὶ ὅταν σταματήσῃ στὸν δρόμο θὰ τὸν πάρω ἀπὸ κοντά, τὸ ἐκατάλαβα.

— Καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃς παρὰ μόνον ἀφοῦ φθάσῃ εἰς ἓνα μέρος, διότι ἔχω ἰδεάν ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁδὸς Γοδῶ.

— Ἴσως πάῃ εἰς τῆς Ἰγγλέζας.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Αὐτὸς πρέπει νά ἔχη κανέν μέρος ἐπίτηδες ὅπου πηγαίνει καὶ μεταμφιέζεται, καὶ στοχαζομαι ὅτι ἂν ἐγνωρίζαμε αὐτὸ τὸ μέρος θὰ ἐμάνθανάμε πολλὰ πράγματα. Λοιπὸν ἀνοιξε καλὰ τὰ μάτια, καὶ μὴ χάνῃς τὴν ὥραν σου εἰς τὸν δρόμον. Ἀφοῦ φύγῃς, θὰ σημάνω διὰ νά εἶπω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξενοδοχείου ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθω σήμερον, καὶ θὰ κλεισθῶ ἕως νά ἐπιστρέψῃς.

— Ὅλα τὰ λογαριάζετε, ἀρχηγέ. Εἶνε μία εὐχαρίστησις νά ἐργάζεται κανεὶς μαζύ σας.

— Πήγαινε ν' ἀσπρίσης καὶ νὰ ἐνδυθῆς, φλύαρε, εἶπεν ὁ γέρον Λεκὸκ.

Καὶ στρέψας τὰ νῶτα, ἦλθεν ἀκροποδητὴ καὶ ἠέφιξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ὁ κύριος Χόλτζ οὐδόλως εἶχε κινήθη τῆς θέσεώς του.

Ἐκάθητο πάντοτε ἐπὶ τῆς ἀκρας τῆς ἑδρας του, ἀμα δὲ παρετήρησε τὸν Ναβῶβ ἠγέρθη ὡς νὰ ὤθησεν αὐτὸν ἐλατήριον. Ὁ Ναβῶβ τῷ ἔκαμε νεῦμα νὰ ἐπανακαθήσῃ, ἐπανάλαβε τὴν ἐπὶ τοῦ διβανίου μεγαλοπρεπεῖ στάσιν του, καὶ εἶπε διὰ τρόπου λίαν ὑποχρεωτικοῦ :

— Εἴχατε κάτι τι νὰ μ' ἐρωτήσετε, κύριε ;

— Ναί, πρίγκιψ, ἀπεκρίθη ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ κυρίου Τολβιάκ. Μίαν πληροφορίαν, ἡ ὁποία ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσίν μας, καὶ τὴν ὁποίαν ἔχω ἀνάγκην νὰ γνωρίζω, πρὶν ἀρχίσω τὰς ἐρεῦνας. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐξηγήσατε σαφέστατα τὰς προθέσεις σας εἰς τὸν ἀξιότιμον πελάτην μου, τὸν κύριον Τιντσεμβραί, ὁ ὁποῖος μοὶ ἐκοινοποίησεν αὐτὰς σήμερον τὸ πρωί. Τῷ ἀνηγγεῖλατε ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ πλουτίσετε τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Ὁ-Σολιβάν, καὶ ἐπειδὴ σας ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν θὰ καταστή βαθύπλουτος, ἀφοῦ ὁ ἀποθανὼν ἀφησε δέκα ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸν πλησιέστερον τῶν πλαγίων συγγενῶν του, τῷ ἐδήλωσατε ὅτι θὰ δώσετε ὅλην τὴν περιουσίαν σας εἰς τοὺς ἄλλους, εἰς ἐκείνους, ὅτινες θὰ μείνουν πτωχοί, ἀποκλειομένου ἐκείνου, ὅστις θὰ κληρονομήσῃ τὸν λοχαγόν.

— Τοιαύτη εἶνε πραγματικῶς ἡ ἀπόφασίς μου, καὶ οὐδόλως μετέβαλλον γνώμην.

— Τὸ πιστεύω. Σὰς ζητῶ ὅμως τὴν ἀδειαν νὰ σας ὑποβάλλω μίαν περίπτωσιν, τὴν ὁποίαν ἴσως δὲν ἐσκέφθητε.

— Ὁμιλήσατε, κύριε.

— Εἶνε πιθανὸν νὰ ζοῦν ἔτι πολλοὶ πλάγιοι συγγενεῖς τοῦ μακαρίτου Ὁ-Σολιβάν. Δύναται κανεὶς μάλιστα νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι οἱ πλάγιοι αὐτοὶ συγγενεῖς εἶνε πολυάριθμοι, διότι γνωρίζω ἤδη ὅτι ὁ λοχαγὸς εἶχε τέσσαρας ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι εἶχον ὑπανδρευθῆ. Ἄν ἔχη οὕτως, δὲν θὰ σας ἐμποδίσῃ τίποτε νὰ πραγματοποιήσετε τὴν γενναίαν πρόθεσίν σας. Ὁ πλησιέστερου βαθμοῦ ἀνεψιὸς θὰ ἔχη τὰ δέκα ἑκατομμύρια τῆς κληρονομίας, χάρις δ' εἰς ὑμᾶς, πρίγκιψ, ἡ τύχη τῶν ἀποκληρωθέντων δὲν θὰ εἶνε ἀξία οἴκτου. Πιθανὸν ὅμως ἐπίσης νὰ ἐπέζησεν εἰς καὶ μόνος συγγενὴς τοῦ λοχαγοῦ. Αὐτὸς θὰ εἶνε μυριόπλουτος, ἀφοῦ θὰ κληρονομήσῃ ὅλην τὴν κολοσσίαν περιουσίαν τοῦ μεγάλου θεοῦ του, καὶ δὲν θὰ ἔχη ἀνάγκην τῆς ἰδικῆς σας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ἐπιμείνετε νὰ τῷ τὴν κληροδοτήσετε ;

— Ὁ Ναβῶβ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, καὶ εἶπε μετρῶν τοὺς λόγους του :

— Ἡ ἰδέα αὕτη οὐδόλως μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Ἐφανταζόμενη ὅτι μία οἰκογένεια, συγκαμμένη ἐκ τεσσάρων κλάδων,

δὲν ἠδύνατο νὰ περιορισθῆ εἰς ἓν μόνον πρόσωπον, καὶ σὰς βεβαίω, ὅτι ἐπρωτίμουν νὰ εἶχεν ἀκόμη πολλοὺς ἀπογόνους, καθόσον ἔχω ἀρκετὰ πλοῦτη, ὅπως τοὺς εὐχαριστήσω ὅλους, θὰ ἦτο δι' ἐμὲ μεγάλη εὐχαριστήσις νὰ κάμω πολλοὺς εὐτυχεῖς. Ἄλλ' ἐὰν τὸ αἷμα τοῦ Ὁ-Σολιβάν δὲν ρεεὶ πλέον εἰμὴ εἰς τὰς φλέβας ἐνὸς μόνου ἀτόμου, αὐτὸ δὲν δύναται νὰ μὲ ἀποτρέψῃ τῶν προθέσεών μου. Ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν μετράται ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως, τὴν δὲ εὐγνωμοσύνην μου ἔχει πᾶς, ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν γενεὰν τοῦ γενναίου ἀξιωματικοῦ, ὅστις ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ πατρός μου.

Ἐνῶ ὠμίλει, ὁ ψευδὴς Ναβῶβ οὐδόλως ἀπόλεσε τοῦ βλέμματός τὸν ψευδῆ πράκτορα, παρετήρησε δὲ ὅτι ἡ διαβεβαίωσις, ἣν τῷ ἐδίδεν, ἦτο αὐτῷ λίαν ἀρεστῆ.

Ὁ κύριος Χόλτζ ἀνωρθώθη, ὡς εἰ ἐλαφρύνθη ὑπὸ τινος βάρους, καὶ ἐστερέωσεν ἐπὶ τῆς ρινός του τὰ δίοπτρα αὐτοῦ, ἄτινα μικρὰ διαστολὴ τῶν μύλων τοῦ προσώπου εἶχε διαταράξει.

— Πρίγκιψ, ἀνέκραξε, τὸ αἶσθημα αὐτὸ σας τιμᾷ, τώρα δέ, ὅτε εἶμαι ἐντελῶς πεπεισμένος ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος, δὲν μοὶ μένει πλέον ἄλλο παρὰ ν' ἀρχίσω τὰς ἐρεῦνας μου, τὰς ὁποίας θὰ διεξαγάγω μεθ' ὅσου ζήλου καὶ μεθ' ὅσης νοημοσύνης εἶμαι ἰκανός, καί...

— Φρονεῖτε, κύριε, ὅτι θὰ διαρκέσουν πολὺ ;

— Ὁ ἀπαιτήσουν ἀρκετὸν καιρὸν. Αἱ δυσκολαὶ εἶνε μέγισται.

— Σὰς κάμω τὴν ἐρώτησιν, ἐπειδὴ δὲν βλέπω τὴν ὄραν νὰ ἐπιτύχω. Κατὰ πρῶτον ἢ ἐν Εὐρώπῃ διαμονή μου δὲν δύναται νὰ παραταθῆ ἐπ' ἀόριστον. Πρὸ πάντων δὲν βλέπω τὴν ὄραν νὰ πληρώσω τὸ ὑπὸ τοῦ πατρός μου συναφθὲν χρέος.

Ἐνεκα τούτου ἔχω μίαν πρότασιν νὰ σας κάμω. Δὲν ὠμιλήσαμεν ἀκόμη περὶ τῆς δικαίας ἀμοιβῆς, τὴν ὁποίαν θὰ σας ὀφείλω μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Ὑμεῖς ὁ ἴδιος θὰ προσδιορίσετε τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖόν, ὅσον καὶ ἂν εἶνε, δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων, καὶ σας προσφέρω γὰρ τὸ διπλασιάσω ἐὰν δυνηθῆτε νὰ ἐπιτύχετε, μὲχρις ὀρισμένης ἐποχῆς ἀπὸ σήμερον, παραδείγματος χάριν, μέχρι...

— Μέχρις ἐνὸς μηνός, διέκοψεν ὁ πράκτωρ.

— Ὁ ἐπρωτίμων καλλίτερα μέχρι δέκα πέντε ἡμερῶν.

— Δέκα πέντε ἡμέραι, εἶνε ὀλίγα, ἀλλ' ἐν τούτοις θὰ προσπαθῆσω νὰ εὐχαριστήσω τὴν Ἐξοχότητά σας, καὶ διὰ νὰ μὴ χάνωμεν οὔτε στιγμὴν θὰ σας ζητήσω τὴν ἀδειαν ν' ἀναχωρήσω.

Ὁ ψευδὴς Ναβῶβ παρετήρησε τὸ ὠρολόγιον, ὑπολογίσας δὲ ὅτι ὁ Πιεδούσης εἶχε καιρὸν ν' ἀλλάξῃ ὅψιν δὲν ἐπέμεινε πλέον ὅπως κρατήσῃ τὸν κύριον Χόλτζ, ὅστις προσέθεσεν ἐγενημένος :

— Πρίγκιψ, αὐριον θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σας πέμψω τὸ σχέδιον μικροῦ ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον πιστεύω ὅτι δὲν θ' ἀρ-

νηθῆτε νὰ ὑπογράψετε. Ἡ ἐξοχότης σας γνωρίζει ὅτι αἱ ὑποθέσεις εἶνε ὑποθέσεις, καὶ δὲν θὰ θυμώσῃ ὅτι προτιμῶ τὰς γραπτὰς ἀπὸ τὰς προφορικὰς ὑποχρεώσεις.

— Ποσῶς δὲν θὰ θυμώσω, εἶπε μειδιῶν ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας. Ὅπως δὲ σας φέρω εἰς θέσιν νὰ μάθετε ἀσφαλῆστερον τὰ τῆς ἀμοιβῆς ὑμῶν, δίδω τὴν ἀδειαν νὰ πληροφωρηθῆτε παρὰ τοῦ κυρίου Ροτσχιλδ εἰς τί ποσὸν ἀνέρχεται ἡ πίστωσης τοῦ τρεχομένου λογαριασμοῦ μου.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλας διόλου ἀνωφελές, πρίγκιψ, ἀνέκραξεν ὁ ψευδὴς πράκτωρ, ὅστις ἐγένωσκεν ἤδη ποῦ νὰ βασισθῆ, καθόσον τὴν πρῶτὴν ἐπορεύθη καὶ ἔλαβε πληροφορίας ἐπὶ τῆς διαθεσίμου περιουσίας τοῦ Ἰνδοῦ.

Τὸ ποσόν, εἰς ὃ αὕτη ἀνήρχετο, ἦτο στοργγύλον, διότι ἅπασα ἡ περιουσία τοῦ κυρίου Λεκὸκ ἀπετέλει τὸ ἐν λόγῳ κεφάλαιον.

— Μοὶ μένει ἀκόμη νὰ δώσω ἀπόδειξιν παραλαβῆς εἰς τὴν ἐξοχότητά σας τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐδώσατε, ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκαλούμενος Χόλτζ.

— Ὅτ' ἐνώσητε αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον θὰ μοὶ στείλετε αὐριον, εἶπεν ὁ Ναβῶβ.

Καὶ ἠγέρθη ἵνα δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἐπισκέπτης ὅτι ἔληξεν ἡ συνδιάλεξις.

Ὁ Τολβιάκ — διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο καὶ δὲν ἠπατήθη ὁ κύριος Λεκὸκ — ὁ Τολβιάκ οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ προσθήσῃ καὶ ἦτο νῦχαριστήμενος ἐκ τῆς συνεντεύξεως, ἣν ἔσχε μετὰ τοῦ γενναίου τούτου ἑκατομμυριούχου. Ἐχαιρέτισεν, ὑποκλιθεὶς βαθέως, καὶ ἐξῆλθεν ὀπισθοχωρῶν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ προέπεμψεν αὐτὸν μὲχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, βλέπων δὲ ὅτι ὁ μαῦρος οἰκονόμος δὲν ἦτο πλέον ἐν τῇ ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ θέσει του, ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ εἴπῃ :

— Ἡ διαμονὴ εἰς Παρισίους διαφθείρει τοὺς πλέον πιστοὺς ὑπηρετάς. Πρὸ ἐνὸς περιποῦ τετάρτου τῆς ὥρας ἔδωκα εἰς τὸν ἀνθρωπὸν μου τὴν διαταγὴν νὰ ρίψῃ μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ ξενοδοχείου, καὶ δὲν ἐπανῆλθεν ἀκόμη. Ἐὰν μείνω ἀκόμη ἐδῶ τρεῖς μῆνας δὲν θὰ ἔχω τί νὰ τὸν κάμω. Εὐτυχῶς, κύριε, κανένα ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ μεταχειρισθῆτε διὰ νὰ ἐπανεύρετε τοὺς κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ, προσέθεσεν εὐθύμως.

Ὁ ὑποτιθέμενος Χόλτζ διεβεβαίωσεν ἐκ νέου ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν, ἐξῆλθε τοῦ ἐνδικοιτημάτων καὶ κατήλθε τὴν κλίμακα τοῦ ξενοδοχείου.

Ὅταν ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου, ὁ Πιεδούσης περιεφέρετο ἤδη ἐκεῖ πρὸ δέκα λεπτῶν.

Η'

Ὁ Πιεδούσης ἦτο ταχὺς εἰς ὄλα.

Ὁ βίος, ὃν διῆγεν ἄλλοτε ἐν τῷ στρατῷ καὶ ἄφ' ὅτου ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἀστυνομίας, εἶχε συνειθίσει αὐτὸν νὰ ὑπερνικᾷ ταχέως καὶ ἐπιτυχῶς οἶαν δῆποτε δυσκολίαν.

Τὸ ἀλλάσσειν ἐνδύματα καὶ ὄψιν, ἦτο διὰ τὸν πρόην ἀριθμὸν 29 ἀπλῆ παιδιὰ. Ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας ὁ οἰκονόμος Ἀλῆς μετεβλήθη εἰς ἀγαθὸν πτωχὸν ἀστὸν τοῦ Ἐλους, καθαρῶς ἐνδεδυμένος, μὲ πώγωνα ἀρτίως κεκαρμένον, καὶ ἀρκούντως ρυτιδωμένον.

Ὁφείλομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἐγκαθιστάμενος μετὰ τοῦ κυρίου του, ἐφρόντισε νὰ κρατήσῃ ἐν τῷ εὐρεῖ ἐνδικοιτήματι τοῦ ψευδοῦς Ναθαὶβ, ἐν δωμάτιον, ὅπερ ἐχρησίμευεν αὐτῷ ὡς ἱματιοφυλάκιον καὶ ὡς κομμωτήριον. Τοῦ δωματίου τούτου ἐκράτει τὴν κλεῖδα, οὐδεὶς δ' ἐκτὸς αὐτοῦ εἰσῆρχετο ἐκεῖ.

Ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ ὁ Πιεδούσης ἐναποθήκευσεν ὄλα τὰ ἀναγκαῖα τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ἐν Λονδίῳ, ἔνθα ἐσχάτως ἐπορεύθη ἵνα προετοιμασθῇ μετὰ τοῦ κυρίου Λεκὸκ εἰς τὰς προπαρασκευὰς τῆς ἐπιχειρήσεως, ἦν ἔμελλον ν' ἀναλάβωσιν, ὁ Πιεδούσης ἠγόρασεν ὄλα τὰ συμπρομαρτοῦντα, ὧν ὑπελόγιζε νὰ κάμῃ χρῆσιν, ὅπως ὑποκριθῇ διάφορα πρόσωπα.

Κατεῖχε ποικίλους ἱματισμούς, πλήρη συλλογὴν φενακῶν, μίγματα διὰ βαφῆν καὶ χημικὰ ρευστὰ πρὸς ἀπάληψιν αὐτῆς.

Ἐπρομηθεύθη, ἄλλως τε, καὶ διὰ τὸν κύριόν του τ' ἀναγκαιοῦντα, διὰ τὴν ἐνδεχομένην περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ πρίγκιψ Ἰνδὸς θὰ εἶχεν ἀνάγκη νὰ γείνη ἐκ νέου Γάλλος.

Γινώσκων κατὰ βάθος τὴν τέχνην τοῦ ποιεῖν χρῆσιν τῶν βοηθημάτων τούτων, ὁ Πιεδούσης τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατέστη ἀμίμητος.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἔλαβε τὸν ἱματισμόν, τὴν στάσιν καὶ τοὺς τρόπους ἐντίμου ἀστοῦ, καὶ περιδιάβαζεν ἤδη ἐπὶ τοῦ βουλευδάρτου, πρὸ ξενοδοχείου, θαυμάζων τὰ ἐξερχόμενα ὀχήματα, πλήρη ὠραίων Ἀμερικανίδων, θεώμενος ἐπὶ τῶν ὑελωμάτων τὰς λιθογραφίας τῶν εἰκονογραφημένων ἐφημερίδων, καὶ ἐνὶ λόγῳ περιδιάβαζων τὸσον φυσικῶς, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐκλάβῃ τις αὐτὸν ὡς ἄεργον μικρὸν κτηματιᾶν.

Μεθ' ὄλην ὅμως τὴν φαινομένην ἀδιαφορίαν του, ὁ γέρων ἀστυνομικὸς πράκτωρ οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἀπόλεσε τῶν βλέμματων αὐτοῦ τὸ περιστύλιον, οἱ δὲ ἐξησκημένοι ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ παρετήρουν μετὰ προσοχῆς πάντα ἐξερχόμενον τοῦ ξενοδοχείου.

Δὲν περιέμενεν ἐπὶ πολὺ, διότι, μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν, εἶδεν εἰσδύοντα μετὰ τῶν πρὸ τῆς θύρας ὁμίλων τὸ εἰδεχθὲς πρόσωπον, ὅπερ ἔλεγεν ὅτι ὀνομάζεται κύριος Χόλτζ.

Δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος κατεμέτρησεν αὐτόν, ἵνα εὖρῃ τὸ πλημμελὲς τῆς μεταμφιέσεώς του, καθόσον ἤθελε ν' ἀντεκδικηθῇ.

Ὅτε ὁ Τολβιάκ παρουσιάσθη ἵνα ὁμιλήσῃ τῷ Ναθαὶβ, ἐπέτυχεν νὰ διαβῇ ἀγνωρίστος, ὁ δὲ Πιεδούσης ἐμνησικακεῖ διὰ τὴν ἐπιτυχῆ μεταμφιέσιν του.

Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην τὸ βλέμμα του δὲν τὸν ἠπάτησεν.

— Τὰ γένεια του εἶνε κακοκολλημένα εἰς τὸ δεξιὸ μάγουλο, ἐψιθύρισε, καὶ ἡ περούκα του δὲν εἶνε καλοβαλμένη ἀπ' ὀπίσω. Ἄν τὸν ἐκύτταζα καλλίτερα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον θὰ τὸν καταλάβενα ἀμέσως. Αὐτὸ θὰ πῆ νὰ μὴν ἐργασθῇ κανεὶς τώρα καὶ τρεῖς μῆνες. Σκουριάζει. Νά τον! ἄρχισε ἀπὸ τώρα νὰ μὴν ἔχη πλέον στραβά τὰ ποδάρια καὶ κυρταὶς τῆς πλάτης. Πολὺ ἐνωρίς, φίλε μου, πολὺ ἐνωρίς. Δὲν φαντάζεσαι βέβαια πῶς ἐγὼ σὲ κυττάζω ἀπὸ μακριά, ἂν ἐγνωρίζες ὅμως τὸ ἐπάγγελμά σου δὲν θὰ στεκόσουν εἰς τὰ ποδάρια σου τόσον γρήγορα.

Ἐνῶ ὁ πρόην ἀριθμὸς 29 ἐσπούδαζεν, ὡς ἀληθῆς εἰδήμων, τοὺς τρόπους τοῦ ἀνιχνευτοῦ, οὗτος ὤδευσεν βραδέως πρὸς τὴν λεωφόρον, προφανῶς διατεθειμένος νὰ διαβῇ τὸ βουλευδάρτον.

Ταῦτοχρόνως παρετήρει ὑπεράνω τῶν διόπτρων αὐτοῦ τοὺς περὶ αὐτόν, ἀλλ' ὁ ἀστὸς τοῦ Ἐλους οὐδόλως προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

— Καλὰ ἐμάντευσα πῶς δὲν θὰ πάῃ στὸ σπίτι του ὅταν ἔβγῃ ἔξω, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πιεδούσης. Ὁ δρόμος ποῦ κἀθεται εἶνε δεξιὰ καὶ αὐτὸς φαίνεται πῶς παίρνει τὸν δρόμον τοῦ Κεραμεικοῦ. Δὲν πηγαίνει οὔτε εἰς τῆς Ἰγγλέζας, διότι αὐτὴ κἀθεται εἰς τὸ βουλευδάρτον Ὁσμάν. Ποῦ πηγαίνει λοιπόν; Πρέπει νὰ τὸ μάθωμεν. Θὰ ἦταν παραῤῥηνο πρᾶγμα ἂν ἐπήγαινε... τσιμουδιά ὅμως! Τώρα χρειάζεται νὰ τὸν πάρω ἀπὸ κοντὰ καθὼς πρέπει.

Εἶτα, μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν, ὡς εἴ ἤθελε νὰ μετρήσῃ τοὺς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου χάλικας, διέβη τὴν λεωφόρον, ὀλίγον πρὸς τ' ἀριστερά, καὶ ἔμεινε πολὺ ὀπίσω τοῦ αὐτοκαλουμένου Χόλτζ.

Οὗτος ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τοῦ βουλευδάρτου καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ἡσύχως πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῆς Εἰρήνης.

Ὁ Πιεδούσης ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν ὁδὸν χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν λεωφόρον.

Μετ' ὀλίγον εἶδε τὸν Τολβιάκ νὰ σταματήσῃ, νὰ σύρῃ τὸ ὠρολόγιόν του καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὴν ὥραν.

— Φαίνεται πῶς φοβάται μὴν ἄργησε, ἐσκέφθη ὁ πράκτωρ τοῦ κυρίου Λεκὸκ. Ἴσως πάρῃ κανένα ἀμάξι ἀπὸ τὴν σειρὰν ποῦ εἶνε πλησίον εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Εἶνε τοῦλάχιστον εἴκοσι ἀμάξια στὴν ἀράδα, καὶ δὲν θὰ εὐρεθῶ στενοχωρημένος νὰ πιάσω ἕνα. Μὰ τὴν πίστι μου, προτιμῶ νὰ μὴν ἀκολουθῶ κανένα πεζός, διότι δὲν ἔχω πλέον τὰ ποδάρια ποῦ εἶχα ἄλλοτε.

Ὁ Πιεδούσης ἠπατάτο.

Ὁ Τολβιάκ δὲν ἔλαβεν ἀμαξίαν, ἔστρεψε τὴν γωνίαν τοῦ βουλευδάρτου καὶ εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ διστάσῃ, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Εἰρήνης.

— Πήγαινε, μικρέ μου, πήγαινε, ἔλεγε χαμηλοφῶνως ὁ Πιεδούσης. Δὲν θὰ μὲ κάμουν ποτὲ νὰ πιστεύσω πῶς σκο-

πεύεις νὰ πᾶς νὰ περπατήσῃς ἀποκάτω ἀπὸ ταῖς καστανιαῖς τοῦ Κεραμεικοῦ... καὶ εἰς τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, πρέπει νὰ φθάσῃς καὶ εἰς ἕνα μέρος.

Ταῦτοχρόνως ἔλαβε τὴν πρόνοιαν νὰ μεταβῇ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου, διὰ τὴν ἐνδεχομένην περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ψευδῆς πράκτωρ θὰ ἔστρεφε, πρᾶγμα, ὅπερ ἄλλως τε, δὲν ἔλλειψε νὰ κάμῃ.

Ἐσταμάτησε μάλιστα πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ Γεροδίνου, ὅπως λάβῃ καιρὸν νὰ ἐξετάσῃ μὲ τρόπον ἀδιάφορον τοὺς πέριξ διερχομένους.

Μὴ ἰδὼν οὐδένα ὑποπτον, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Ὁ Πιεδούσης ἔστη καὶ αὐτὸς πρὸ τοῦ ὑελωτοῦ καταστήματος, ἔνθα ἦσαν ἐκτεθειμένοι ξενικοὶ οἶνοι καὶ ἀποικιακὰ προῖόντα, ἐφαίνετο δὲ προσηλωμένος εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ βαρέλιον χαβιαρίου.

Ὁ Τολβιάκ, διήλθε πλησίον αὐτοῦ ὅπως εἰσέλθῃ ἐν τῇ ὁδῷ Νέα-Ἀγίου-Αὐγουστίνου, οὐδόλως δὲ ἐπρόσεξεν εἰς τὸν ἔραστὴν τοῦτον τὸν ἐκλεκτὸν ἐδεσμάτων.

Ὁ ὑποκρινόμενος τὸν ἀστὸν ἄφησε τὸν ψευδῆ πράκτορα νὰ προχωρήσῃ ὀλίγον, διότι ἡ ὁδὸς Νέα-Ἀγίου-Αὐγουστίνου ἦτο ἦττον εὐρεῖα τῆς ὁδοῦ τῆς Εἰρήνης, καὶ δὲν ἤθελε νὰ πολιορκήσῃ ἐγγύτερον τὸ θήραμα. Ἀφοῦ ὁ Τολβιάκ προῦχώρησεν εἴκοσι βήματα, ὁ Πιεδούσης ἠκολούθησε τὰ ἔχνη μὲ βᾶδισμα πάντοτε μεμετρημένον.

Δὲν εἶχον ἔτι ἀρχίσει νὰ κατεδαφιζῶσιν ὅπως σχηματίσωσιν τὴν πάροdon τοῦ νέου Μελοδράματος, ὅθεν ὑπῆρχε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁδὸν Νέας-Ἀγίου-Αὐγουστίνου καὶ Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου, παλαιὰ οἰκία ἀνεῦ ἐργαστηρίων.

Ἦτο διὰ τὸν παρακολουθοῦντα μέρος δύσκολον νὰ διαβῇ ἀπαρατήρητος, ὁ δὲ Πιεδούσης, πρὶν φθάσῃ ἐκεῖ, ἐβράδυνε τὸ βῆμα καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ, ἔλλειψαι καλλιτέρας ἀπασχολήσεως, τὰς ἐπιγραφὰς τῶν μετ' ἐπίπλων ξενοδοχείων, ἅτινα βριθουσιν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Ὁ Τολβιάκ, ἐν τούτοις, οὐδόλως ἔσπευδεν.

Ὦδευσεν πλησίον τῶν τοίχων, ἀναμφιβόλως ἵνα προφυλαχθῇ ἐκ τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου τοῦ Μαΐου, καὶ δὲν παρετήρει πλέον ὀπισθεν αὐτοῦ.

Ἀΐφνης ὁ Πιεδούσης εἶδεν ὅτι ἐπροχώρει ταχέως ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἀντέν, διὸ ἐτάχυνε καὶ αὐτὸς τὸ βῆμα, ἐκ φόβου μήτοι ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπ' αὐτοῦ.

Περίπτωσίς τις ὅμως ἀπροσδόκητος, ἦν δὲν περιέμενεν, ἐτάραξε τὰς σφᾶς σκέψεις του.

Ἀμαξία κενή, ἐρχομένη ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀντέν, ἐνεφανίσθη βαδίζουσα ἡσύχως.

Ὁ Τολβιάκ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν ἡνίοχον, ὅστις ἐσταμάτησεν, ἠνέφξε βιαίως τὴν θυρίδα καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ.

— Ἄ! τὸν ἄθλιον! εἶπε χαμηλοφῶνως ὁ Πιεδούσης. Δὲν ἔπιασεν ἀμαξίαν εἰς τὸ βουλευδάρτον, διότι φοβόταν μὴν πιά-

ση κανείς άλλο και τὸν πάρη τὸ κατόπι και τώρα που δὲν ὑπάρχει παρὰ ἓνα μόνον, τὸ τσακώνει. Στὴν τιμῆ μου αὐτὸ δὲν τὸ περιμένα.

Ἡ ἄμαξα, ἥτις ἦτο κλειστὴ μονόκλιτρος ἄμαξα, ἐστρέφετο περὶ ἑαυτήν, ἵνα ἐπαναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν ἐξ ἧς ἦλθε, μέχρι οὐδὲ ὁ ἵππος στρέψῃ, ὁ Πιεδοῦσης ἦτο καταδεδικασμένος νὰ μένη ἀκίνητος, διότι ἂν ἤρχιζε νὰ τρέχῃ ἵνα πλησιάσῃ τὴν ἄμαξαν, ὁ Τολβιάκ, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτὸν διὰ τῶν ὑέλων, δὲν θὰ ἐδυσκολευετο νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὸν, διατί ὁ ἀστός οὗτος, ὅστις περιεδιάβαζεν ἡσύχως, αἰφνης ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὡς σιδηρόδρομος.

Ὅθεν ὁ δυστυχὴς πράκτωρ τοῦ κυρίου Λεκὸν εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ περιστείλῃ τὴν ὁρμὴν του ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, ἔμεινε δὲ πάντοτε προσεκτικὸς, ἀλλὰ προσποιούμενος ὅτι ἀναγινώσκει τὰς ἐπιγραφὰς τῶν καταστημάτων, και ἀκροώμενος, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀκούσῃ τὸν κρότον ἐρχομένης ἁμάξης κατὰ τύχην.

Ἐν τούτοις ἡ ὁδὸς ἦτο σιωπηλὴ και ἔρημος.

Ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικὸς, οἱ δὲ ἄμαξα ἔληται, ῥέγγοντες ἐπὶ τῶν ἐδωλίων αὐτῶν, δὲν ἐγκατέλιπον οἰκειοθελῶς τοὺς σταθμούς των, ὅπως περιφέρονται ἀνευ ὠρισμένου σκοποῦ.

Ἦτο ὅλως ἔκτακτον ὅτι ὁ Τολβιάκ εἶχε τὴν τύχην ν' ἀπαντήσῃ ἄμαξαν.

Ὁ ἀτυχὴς Πιεδοῦσης παρετήρησεν ἄπαξ ἔτι μῆτοι ἴδῃ ἐρχομένην ἄμαξαν, μὴ ἐλπίζων δὲ πλέον ὅτι ὁ οὐρανὸς θὰ ἤρχετο πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ, ἔλαβε γενναίως τὴν ἀπόφασιν του, και ἤρχισε νὰ τρέχῃ, δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν αὐτοῦ, πρὸς καταδίωξιν τῆς ἁμάξης, ἥτις ἔκλειε τὸν Τολβιάκ.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Τὸ λογικὸν τῆς τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ἡ θέσις τῆς ἦτο ἀδιέξοδος ὅσον και ἀνελπίς.

Τὴν θέσιν, ἣν εἶχε κερδήσει... ἐντίμως, κατὰ τὴν γνώμην τῆς Λαίδης Ζάνετ, ὤφειλεν εἰς ἐγκληματικὴν ἀπάτην.

Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ μετριάσῃ, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ τὸ εἰδεχθὲς τῆς πράξεως ταύτης.

Ἐκρυσῆ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐντὸς τοῦ ρινομάκτρου τῆς και ἀφῆκε νὰ ρεύσῃ τὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς πλημμυρήσαντα και μόλις συγκρατούμενα ἀνωφελῆ δάκρυα, και εἶτα ἐπειράθη νὰ δώσῃ ἄλλοίαν τινὰ ὄψιν εἰς τὰς σκέψεις τῆς.

Τί τῆ εἶχεν εἶπει ἡ Λαίδη Ζάνετ, εἰσερχομένη εἰς τὴν βιβλιοθήκην;

Ὅτι θὰ ἐπανήρχετο ὅπως συνεχίσῃ τὴν περὶ τοῦ Ὁρατίου συνδιάλεξιν των.

Ἡ Μέρση ἐμάντευσε τί ἔμελλον νὰ τῆ εἴπωσι, διότι ἐγίνωσκε κάλλιστα τί ἐζήτει παρ' αὐτῆς ὁ Ὁρατίος.

Πῶς ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν νέαν ταύτην στενοχωρίαν;

Τί νὰ πράξῃ, δι' ὄνομα Θεοῦ;

Ἡδύνατο... τὸν ἄνδρα, ὅστις τὴν ἠγάπα... και τὸν ὅποιον και ἐκείνη ἠγάπα... νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ριφθῆ τυφλῶς εἰς βραχθρῶδη γάμον μετὰ γυναικός, ἥτις ὑπῆρξε γυνὴ ἀπωλείας;

Ὅχι! Ὁφείλεν αὐτὴ νὰ τῷ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ πῶς; Δὲν θὰ συνέτριβε τὴν καρδίαν τοῦ Ὁρατίου;

Θὰ ἠδύνατο νὰ βυθίσῃ αὐτὴ ἑαυτὴν ἐντὸς τοιαύτης αἰσχύνης;

Πῶς νὰ ἐξωμολογείτο τὴν εἰδεχθῆ ἀλήθειαν;

— Ὡ! δὲν δύναμαι!... δὲν θέλω νὰ τῷ τὰ εἴπω! ἀνέκραξεν. Ἡ στιγμὴ ἐκείνη θὰ μ' ἐρόνευεν!

Ἀλλ' αἱ εὐστροφοὶ διαθέσεις τῆς ἠλλαξαν ἄπαξ ἔτι.

Ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ τὴν παρέσυρε και εἶπε καθ' ἑαυτήν, ὅτι ἐκείνο, ὅπερ ἤθελε τὴν ἀπολέσει, ἦτο ὅ,τι εὐγενέστερον ἐνεῖχεν ἡ φύσις αὐτῆς.

Ἡ καρδία τῆς ὑπερπληρώθη αὐθις θρασύτητος και πικρίας.

Ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μὲ τοὺς ὀφθαλμούς λάμποντας και μὲ τὰς παρειὰς φλεγούσας ἐκ κακίας και ὀργῆς.

— Και ἐπὶ τέλους δὲν εἶμαι χειρότερα πάσης ἄλλης οἰασθήποτε γυναικός, ἐσκέπτετο. Ἀλλὰ θὰ τὸν ἐνυμφεύοντο χάριν τῆς περιουσίας του.

Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ὑπερίσχυσεν αὐθις ἐν ἑαυτῇ ὁ ἀγαθὸς δαίμων.

Ἐὰν ἡπάτα τὸν Ὁρατίον, τὸν ὅποιον ἐκ παρομοίας ταπεινότητος τόσαι ἄλλαι γυναῖκες δὲν ἤθελον διστάσει, διαπράττουσαι τὴν ἀτιμίαν αὐτήν, νὰ τὸν νυμφευθῶσι, ποίαν συγγνώμην τῆς πράξεώς τῆς θὰ ἐτόλμα νὰ ἐξαιτήσῃτε παρ' αὐτοῦ;

Ἴνα εὖρη καταφυγὴν ἔκρυσῆ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν και ἐζήτησε ταύτην ἐκεῖ, ἔνθα και ἄλλοτε εἶχεν εὖρει παραμυθίαν... εἰς ἀσθενῆ ἐγκαρτέρησιν και εἰς ἀδρανῆ ἀπελπισίαν.

— Ὡ! διατί νὰ μὴ ἀποθάνω προτοῦ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην; Ἀλλὰ και τότε ἂν ἀπέθνησκον, ἐφέλλισεν, ὅποια ἐπιθυμητὴ ἀπαλλαγὴ και δι' ἐκείνους και δι' ἐμέ!

Και οὕτω κατέπαυσε και τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἐνδόμυχος πάλιν τῆς Μέρσης Μερρίκ, ὅτε, ἡ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου ἀγούσα θύρα ἠνεώγη ἀθουρώως.

Ὁ Ὁρατίος Δεχόλτ εἶχεν ἀναμείνει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ εὐνοϊκῆς μεσολαβήσεως τῆς Λαίδης Ζάνετ, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ περιμένῃ περισσότερον.

Προσέβλεψε γύρω του μετὰ προφυλάξεως, ἔτοιμος νὰ γίνῃ ἀφαντος ἀμέσως χωρὶς οὐδὲν νὰ εἴπῃ, ἐὰν αἱ δύο γυναῖκες συναμίλουν εἰσέτι.

Ἡ ἀπουσία τῆς Λαίδης Ζάνετ τῷ ἐ-

πέτρεψε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ συνεννόησις εἶχε λήξει.

Ἴσως ἡ μνηστὴ του τὸν ἀνέμενον ἐκεῖ, μόνη, ὅπως τῷ ὁμιλήσῃ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας τῆς!...

Ἐβάδισε, προχωρήσας κατὰ ὀλίγα βήματα.

Ἡ Μέρση οὐδ' ἐκινεῖτο. Ἐκάθητο ἀφηρημένη, ἀναίσθητος, βεθυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις τῆς.

Ἴσως αὐτὸν ἀνεπόλει.

Προῦχώρησεν ὀλίγον ἔτι ἐγγύτερον αὐτῆς και τὴν ἐκάλεσε:

— Χάρις!

Ἐκείνη ἠνωρθώθη ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς βάλλουσα κραυγὴν.

— Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μὴ μὲ ἐκπλήττετε τοιουτοτρόπως, εἶπεν ὀργίλη, ἐπαναπίπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ὁ ἐλάχιστος αἰφνίδιος τρόμος κάμνει τὴν καρδίαν μου νὰ πάλῃ σφοδρῶς μέχρι διαρρηξέως, τὸ γνωρίζετε κάλλιστα.

Ὁ Ὁρατίος ἐξελιπάρησε τὴν συγγνώμην του μεθ' ὅλης τῆς ταπεινότητος ἐραστοῦ συναισθανομένου τὸ σφάλμα του.

Ἐν τῷ νευρικῷ ἐρεθισμῷ ὅστις κατεῖχε τὴν Μέρσην δὲν ἦτο εὐκολον νὰ τὴν πρᾶνῃ.

Ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐν σιγῇ, ἐκείνος δέ, ὅστις σχεδὸν δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ὀδυνηρῆς ἠθικῆς κρίσεως, ἣν ὑπέστη ἡ νεανίς, ἐκάθησε πλησίον τῆς και τὴν ἠρώτησε σιγαλότατα ἐὰν εἶχεν ἴδει τὴν Λαίδην Ζάνετ.

Ἐκείνη τῷ ἀπήντησε καταφατικῶς διὰ τόνου και ὕφους, ἐξ ὧν ἐμπειρος ἀνὴρ θὰ κατενόει ὅτι ὤφειλε νὰ λάβῃ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰς μεγαλειτέρας προφυλάξεις.

Ἀλλ' ὁ Ὁρατίος ἦτο νέος, ἀνυπόμονος, και ἐξηρηθισμένος ἐκ τῆς μακρῆς προσδοκίας εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον.

Χωρὶς ποσῶς νὰ διστάσῃ ἀπηύθυνεν ἑτέραν ἐρώτησιν εἰς τὴν Μέρσην:

— Σὰς εἶπε τίποτε ἡ Λαίδη Ζάνετ;...

Ἡ Μέρση ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ἐξηγριωμένη και δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ τελειώσῃ.

— Μοὶ ἀπεστείλατε τὴν Λαίδην Ζάνετ διὰ νὰ μοὺ ἀποσπάσῃ ὑπόσχεσιν νὰ ἐπισπεύσῃ τοὺς γάμους μας, ἀνέκραξεν. Ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας.

Ὁ Ὁρατίος δὲν ἐσυνετίσθη οὐδ' ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης, και σαφεστέρας τῆς πρώτης, εἰδοποιήσεως, ὅπως ὁμιλήσῃ μετὰ περισκέψεως.

— Μὴ ὀργίζεσθε! εἶπεν ἡπίως. Εἶμαι ἄρα γε ἀληθῶς καθ' ὀλοκληρίαν ἀσυγχώρητος ἐὰν παρεκάλεσα τὴν Λαίδην Ζάνετ νὰ μεσολαβήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀφοῦ ματαίως ἐπειράθην νὰ σας καταπέσω πρὸς τοῦτο ἐγὼ αὐτός; Και ἡ μήτηρ μου και αἱ ἀδελφαί μου ἐπειράθησαν ἐπίσης νὰ μεσολαβήσωσιν, ἀλλὰ και αὐταὶ ἐναυάγησαν.

Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκροασθῆ περισσότερον τῶν λόγων του ἐκτύπησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος ἐν ἐξάψει νευρικῆς ταραχῆς.

— Βαρύνομαι νὰ σας ἀκούω ὁμιλοῦντα

περί τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν σας ! διέκοψε μετ' ὀξύτητος. Δὲν ἔχετε νὰ μοι ὁμιλήσετε περὶ ἄλλου τινός ;

Ἐπῆρχεν ἀκόμη ἐν σφάλμα πρὸς διαπραξίν ἐν τῷ ἀκανθῶδει τούτῳ ζητήματι, καὶ ὁ Ὁράτιος τὸ διέπραξεν, ἀναλαβὼν ἤδη καὶ οὗτος δηκτικὸν ὕφος.

Ἡ μήτηρ του καὶ αἱ ἀδελφαὶ του ἤσαν δι' αὐτὸν αὐθεντεῖται, διότι τὰς θεώρει ὡς ἀντιπροσωπεύουσας τὸ ἰδεῶδες τῆς τελειότητος μεταξὺ τῶν γυναικῶν.

Μετέβη πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς αἰθούσης, καὶ ἐκεῖθεν ἀνορθούμενος εὐθυτενῆς, ἐπειράθη νὰ ἐλέγξῃ καὶ σωφρονίσῃ τὴν μνηστῆν του, ὅπως τῇ ἤρμοζε.

— Θὰ ἐπράττετε κάλλιον, Χάρις, ἐὰν ἠκολουθεῖτε τὸ παράδειγμα, ὅπερ σας δίδουσιν ἡ μήτηρ μου καὶ αἱ ἀδελφαὶ μου, εἶπεν. Αὐταὶ τούλάχιστον δὲν συνειθίζουσι νὰ ὁμιλῶσι σκληρῶς πρὸς ἐκείνους, οἵτινες τὰς ἀγαπῶσιν.

Ἡ σοβαρὰ αὕτη μομρῆ δὲν παρήγαγεν ὅμως τὸ ἐλάχιστον ἀποτέλεσμα.

Ἡ Μέρση ἐράνη ὅτι ἔμεινε πρὸς ταύτην τόσον ἀπκθῆς, ὅσον ἐὰν ποσῶς δὲν τὴν ἤκουε.

Διετέλει ἐν τῇ κακεντρεχεῖ ἐκείνῃ διαθέσει, ἣτις ἐγενεῖτο ἐν αὐτῇ ἐκ τῆς πικρίας τῆς ἰδίας συναισθήσεως... ἣτις παρῶζεν αὐτὴν νὰ ὀργίζεται κατὰ τῆς ἔξεως, ἣν εἶχεν ὁ Ὁράτιος τοῦ νὰ ἐπαίνῃ ἐνθέρμως πάντοτε τὰς γυναῖκας τῆς οἰκογενείας του.

— Ὑπὸ οἴκτου καταλαμβάνομαι, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὅταν ἀκούω ἐξυμνουμένην τὴν ἀρετὴν γυναικῶν, αἵτινες οὐδέποτε ἐγνώρισαν τί ἐστὶ πειρασμός ! Ὅποιον ὄντως κατόρθωμα τὸ νὰ ζῆ τις ἐντίμως, ὅταν εἰς τὴν ὑπαρξίν του καλεῖται νὰ συνεχίσῃ μόνον ἀγαθὰ καὶ ἀπολαύσεις ! ... Ἐγνώρισεν ἡ μήτηρ του τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν πενίαν ; ... Ἐγκατελείφθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς αἱ ἀδελφαὶ του ;

Αἱ σκέψεις αὗται ἀπεσκλήρυνον τὴν καρδίαν τῆς καὶ τὴν ἐξώθουν σχεδὸν μέχρι τοῦ πόθου τοῦ νὰ τὸν ἀπατήσῃ. . . Διατὶ νὰ προβάλλῃ εἰς αὐτὴν ἐκεῖνος ὡς παράδειγμα τοὺς συγγενεῖς του ;

Δὲν εἶχεν ἀρκετὸν πνεῦμα ὅπως ἐννοῆλοιπὸν οὗτος, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀποστρέφονται νὰ ταῖς προτείνωσιν ἄλλας γυναῖκας ὡς παράδειγμα ;

Ἐρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα, ἐκφράζον ὀρηκτικὸν αἶσθημα ἀνυπομονησίας καὶ καμάτου.

Ἐκεῖνος εἶχε καθεσθῆ παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος στρέφων πρὸς αὐτὴν τὰ νῶτα καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρά του.

Ἐκεῖνος ἐπειράθη νὰ τὴν προσπελάσῃ καὶ ἐκείνη τὸν ἀπέκρουσεν· ἐὰν ἔλεγε μίαν λέξιν θὰ τὴν ὑπεδέχετο ἀπάντησις δηκτικωτάτη ἐκ μέρους τῆς.

Ὁ Ὁράτιος ἐκάθητο μακρὰν αὐτῆς, ἄφωνος καὶ κεχολωμένος.

Τίς ἄγνοεῖ, ὅτι διὰ τὸν ἄνδρα ἡ σιωπὴ εἶνε ἡ δραστηκωτέρα διαμαρτύρησις κατὰ τῆς γυναικός, ἣτις τὸν ἀγαπᾷ ;

Ἄντέχει αὕτη κατὰ τῆς τραχύτητος.

Εἰς τοὺς πικροὺς λόγους εἶνε πάντοτε ἑτοιμὴν ν' ἀπαντήσῃ διὰ πικροτέρων.

Ἄλλ' ἡ σιωπὴ τὴν πληγόνει θανάσιμως· παραδίδοται τότε, ἠττωμένη.

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Α'

Διὰ διαδοχικῶν θανάτων ἐπισυμβάντων εἰς τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴν μητέρα τῆς, πλουσίων ἀστῶν τοῦ Τουρίνου, ἡ Ἀγγελικὴ Κλάρυ εὐρέθη εἰς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἀνεξάρτητος καὶ κάτοχος σημαντικῆς περιουσίας.

Ἦτο θαυμαστῆς ὠραϊότητος, λεπτοφυῆς καὶ πλήρης θελητήρων ὡς ἄγγελος, τὴν δ' ὄψιν τόσον γλυκεῖα, ὅσφ καὶ τοῦ Ραφαήλ ἢ Φορναρίνη· ὅσφ δ' ἀφορᾷ τῆς ψυχῆς τῆς τὸ καλοκάγαθον, οὐδόλως τοῦτο ὑστέρει τῆς ὅλης τοῦ σώματος καὶ τοῦ προσώπου τελειότητος καὶ καλλονῆς.

Ὡφελουμένη τῆς ἐλευθέρως ἀνατροφῆς, ἣν τῇ ἔδωσαν οἱ γονεῖς τῆς, ἐπέδθη εἰς τὰς τέχνας καὶ ἰδίως εἰς τὴν μουσικὴν. Εἶχε φωνὴν μεγαλοπρεπῆ, εὐῆχον καὶ εὐστροφον, μολονότι δὲ δὲν ἐξησκείτο παρὰ μόνον πρὸς εὐχαριστήσιν τῆς, ὑπερέχει πᾶσαν ἐξ ἐπαγγέλματος αἰδῶν, καὶ ἠδύνατο νὰ εὐχαριστῇ τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς, ἣν ἠρμήνευεν εἰς τεμάχια τοῦ Ροσίνι ἢ τοῦ Μάγερμπερ.

Οὕτω πεποικισμένη, ἀνεξάρτητος καὶ πλουσία ἡ Ἀγγελικὴ, δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε τὸ ἀντικείμενον πολλῶν τρυφερῶν βλεμμάτων καὶ σφριγῶντων λατρευτῶν.

Ἦρχισε νὰ φαίνεται εἰς τὴν κοινωνίαν ἀποδεχομένη καὶ μὴ ἐπιζητούσα εὐκαιρίαν ἵνα ἀναδειχθῇ ἢ γλυκεῖα φωνή τῆς, ἔχαιρε δὲ μετριοφρόνως διὰ τὸ προτέρημα τῆς, καὶ ἐκώφευεν εἰς πάντα τὰ ἄλλα ἐγκώμια.

Ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν συγκατένευσε νὰ παρευρεθῇ καὶ ψαλὴ παρὰ τῇ κομῆσῃ Ἰουλιανοῦ, ἅμα ὡς ἔπαυσε τὸ κλειδοκύμβαλον, ἤκουσεν ὀπισθεν αὐτῆς προφερομένης μὲ φωνὴν συγκεκινημένην καὶ πάλουσαν τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις :

— Τὸ ὄνομά σας δὲν κέκτησθε ἀδίκως, ὠραῖα Ἀγγελικὴ, καθόσον ἄδετε ὡς ἄγγελος.

Ἡ ἐρασιτέχνις ἐστράφη καὶ εἶδε νεανίαν δεκαεξ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν, μὲ φυσιογνωμίαν ἐκφραστικὴν, μὲ τρόπους πολὺ διακεκριμένους, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ ἦσαν συμπαθῶς ἐπ' αὐτῆς προσηλωμένοι.

Ἡ μοιραῖα στιγμῆ, ἡ τσοκάκις μνημονευθεῖσα αὕτη στιγμῆ ὑπὸ τῶν μυθιστοριογράφων καὶ τῶν ποιητῶν, εἶχεν ἀνευ ἀμφιβολίας φθάσει καὶ διὰ τὴν Ἀγγελικὴν, καθόσον εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ταύτης καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ βλέμματός ἐκείνου, ἐδοκίμασε συγκίνησιν ἀγνω-

στον, ἀόριστον, καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ, παρὰ ψελλίζουσα μόνον εἰς τὴν φιλοφρόνησιν, ἣτις τῇ ἀπευθύνθη.

Ὁ εὐτυχὴς οὗτος φιλόφρων ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος, παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶχε δοθῆ ἡ ἐσπερίς, καλούμενος Ὁκτάβιος Ἰουλιανοῦ, κληρονόμος μεγάλου ὀνόματος καὶ πριγκιπικῆς περιουσίας.

Κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπερίδος ὁ νεαρὸς κόμης δὲν ἔπαυσε νὰ ὑποχρεοῖ διὰ τῶν τρόπων του τὴν τὴν Ἀγγελικὴν καὶ νὰ τῇ ἐκφράζῃ τὸ φλογερὸν πάθος του, ἱκετεύων μάλιστα αὐτὴν νὰ τῷ δώσῃ τὸν λόγον τῆς ὅτι θὰ ἐγένετο σύζυγός του, θὰ προσεπάθει δ' ἔλεγεν, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν συναίνεσιν τοῦ πατρός του. Οἱ ἔρωτες δὲ τόσον κατ' εὐχὴν ἔβαινον, ὥστε περὶ τὸ τέλος τῆς ἐσπερίδος ταύτης ἡ συγκίνησις, ἣν ἠσθάνθη, κατέστη σφριγῶν ἔρωσ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεανίδος.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῶν σχεδίων τοῦ γάμου ὁ Ὁκτάβιος ἐζήτησε παρὰ τῆς Ἀγγελικῆς, ὅπως τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ παρουσιασθῇ πρὸς αὐτήν. Ἦτο καλὸς νέος, ἠγάπα καὶ ἐλάτρευε τὰς τέχνας, διότι τὰς ἠνῶει. Ἦνωμένοι θὰ διήρχοντο εὐτυχεῖς ἡμέρας καὶ θὰ ἐπηύξανον τὸν ἀμοιβαῖον αὐτῶν ἔρωτα. Μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς καλοκαγάθου ψυχῆς τῆς καὶ μὲ τὴν ἐπιδεκτικότητα τοῦ ὡς καλλιτέχιδος ὀργανισμοῦ τῆς, ἡ Ἀγγελικὴ ἀφέθη ὀλόκληρος εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὅστις κατέστη ζωὴ τῆς.

Σχεδὸν ἔτος διέρρευσε καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Ὁκταβίου προταθεὶς γάμος δὲν εἶχε περατωθῆ. Ὁ νεαρὸς κόμης προέβαλεν ὅτε μὲν ἐμπόδιον, ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἀρῇ, ὅτε δὲ ἰσχυρὸν λόγον ἀναβολῆς, καὶ ἄλλοτε ἄλλο τι. Πολλάκις ἐν τῇ ἀξιοπρέπειᾳ τῆς καὶ τῇ εἰλικρινείᾳ τῆς ἡ Ἀγγελικὴ ἠρρυθρία, διανοουμένη τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν διὰ τὰς σκοπίμους ἐνστάσεις ὑπὲρ ἐκείνου, δι' ὃν ἔλαθε συμπάθειαν, καὶ δι' ὃν εἶχε θυσιάσει τὸ πᾶν. Πλὴν ἤδη, εἶτε διότι ὁ νεαρὸς κόμης ἐλησημόνησε τὴν καλοκαγαθότητά του, εἶτε διότι ἠμποδίζετο ὑπὸ καθηκόντων ἢ ἀσχολιῶν, ἀπεφάσισεν ὥστε αἱ ἐπισκέψεις του νὰ ὦσιν ἤττον συχναί, καὶ ἰδίως ὡσάκις τὴν ἐπισκέπτετο ἐφέρετο μὲ ἦθος κᾶπως ἀδιάφορον καὶ προκατειλημένον, ὡς εἰ ἠσχολεῖτο ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ οὐχὶ περὶ εὐτυχίας, ἣν ἀμφοτέροι θὰ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ περὶ ὑποχρεώσεως, ἣν μετὰ βάρους ἐξεπλήρου.

Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἐχρειάσθη πολὺν καιρὸν, ἵνα παρατηρήσῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην. Ὑποπετεύουσα δὲ ὅτι πιθανὸν ἢ ψυχρότης αὕτη προήρχετο καὶ ἐξ οἰκογενειακῶν λόγων, ἐπίεσε τὸν Ὁκτάβιον, ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ ἀποδείξεις ἐμπιστοσύνης. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐφαίνετο μάλλον ὅτι ἠναντιοῦτο, ἢ ὅτι συνεκινεῖτο ἐκ τῶν πείσεων αὐτῶν, τῇ ἀπεκρίθη λοιπὸν, ὅτι δὲν εἶχε τίποτε, ὅπως δυνήθη νὰ αἰτιολογηθῇ ἡ μεταβολὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν παρετήρει δῆθεν αὕτη, πολὺ δὲ μάλλον κατέπειθεν αὐτὴν ὅτι ἠπατάτο, καθόσον διετέλει πάντοτε ὁ ἴδιος.

Κατόπιν τὸν ἠρώτησε πῶς εἶχε δυ-

νηθῆ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ ἢ νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τῆ εἴπηρ τίνι τρόπῳ ἡδύνατο νὰ καταστῆ πάλιν ἀξία τῆς ἀγάπης του. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ ὅτι κατετρώγετο ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀβεβαιότητων, συγχρόνως δ' ἠννοησεν ὅτι ὦφειλε νὰ παραιτηθῆ καὶ νὰ μὴ τὰς ἐξακολουθήσῃ.

Τέλος, ἀφοῦ διήλθεν ὅλα διαδοχικῶς τὰ δεινὰ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀβεβαιότητος, κατέβαλεν ἡμέραν τινὰ τελευταίαν προσπάθειαν, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν συνδιάλεξιν περὶ τοῦ ἐγωΐσμου ἀμφοτέρων, ὅστις τὴν εἶχε καταστήσει τοσοῦτον εὐτυχῆ. Εἰς ὅλας ἐκεῖνας τὰς τῶν ἐρώντων προκαταρχάς, καὶ τὰς τρυφεράς καὶ πλήρεις ἀναπολήσεων ρεμβώδεις ὁμιλίας των, ὁ κόμης δὲν ἀπεκρίνετο εἰμὴ διὰ τῶν συνειθισμένων δικαιώσεών του, καὶ διὰ τοῦ ψυχροῦ γέλωτος αὐτοῦ. Συγχρόνως δὲ ἡ Ἀγγελικὴ καθεσθεῖσα πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς ἤρξατο ἄσματος ἐκ τῶν παθητικώτερων. Ἄλλ' ἐξ ἀρχῆς προκατελιμμένη ὅτι ὁ Ὀκτάβιος ἡτοιμάζετο νὰ ὑπομείνῃ τὴν μουσικὴν ὡς ὑπέμενε τὴν γυναικα, ἐσταμάτησε καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐσθέθη διὰ λυγμοῦ ἀπελπισίας.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾶς, Ὀκτάβιε, πλέον, τῷ εἶπε δακρύουσα· ἀπὸ τινος ἤδη χρόνου ἀμφέβαλον καὶ ἐφοβούμην, πλὴν τώρα εἶμαι βεβαία. Ἐὰν δι' ἐμέ δὲν ἔχετε πλέον τὴν ἐλαχίστην ἐμπιστοσύνην, ἐστὲ τοῦλάχιστον εἰλικρινής. Ὁμολογήσατε λοιπόν ὅτι δὲν αἰσθάνεσθε πλέον ἔρωτα δι' ἐμέ. Ἄπλως μὴ ὁμιλήσετε, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας δηλώσατε ὁποῖας ἐπιπλήξεις ἔχετε νὰ μοι κάμετε, καὶ τίνι τρόπῳ θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς ἀτενίσω εὖνους.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Ὀκτάβιος ἐξηγήθη μὲ τὴν αὐτὴν εἰλικρίνειαν, ἣν ἀπήτησεν ἡ Ἀγγελική, τοῦτέστι μὲ πικρὰν εἰλικρίνειαν, οὐδεμίαν δ' ἀμφιβολίαν ὅτι θ' ἀπεκρίθη ὡς ἐξῆς :

— Δικαία κατέστητε, ὦ καλοκάγαθος Ἀγγελική! πλὴν δὲν σᾶς ἀγαπῶ πλέον. Ἄν καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους εἴσθε τοσοῦτον ὠραία, τοσοῦτον φιλάρεσκος, τοσοῦτον ἐρωτύλος, τοσοῦτον ἀφοσιωμένη ὅσον οὐδέποτε, ἐν τούτοις ὅλα ταῦτα ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρουσιν. Ἐκεῖνο, ὅπερ μ' ἐνδιαφέρει, εἶνε ὅτι ἀποφεύγω νὰ βλέπω τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς σᾶς καὶ τὴν ξανθότριχον κόμωσίν σᾶς, ὅσον ὠραία καὶ ἂν ὦσι, καὶ καθημερινῶς ν' ἀκούω τῆς φωνῆς σᾶς, ὅσον ὁ ἦχος τῆς καὶ ἂν ἦ θελκτικός. Μ' ἐρωτᾶτε πῶς εἴσθε ἐνοχος καὶ ποῖον ἀμάχημα διεπραξάτε; Ἀλλὰ δι' ἐμέ εἴσθε ἐνοχος διὰ τοῦ μεγίστου τῶν ἐγκλημάτων, τοῦτέστι, νὰ μὴ εἴσθε παντάπασιν πλέον δι' ἐμέ συμπαθής.

Διὰ τοιοῦτου βεβιασμένου ὕφους, ὅπερ λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς ὁμοίως περιστάσεις ἠρκέστη ὁ Ὀκτάβιος ν' ἀποκριθῆ.

— Δὲν σᾶς ἀγαπῶ πλέον, λέγετε, ἀγαπητὴ φίλη. ὦ! ἰδοὺ ὅτι αἱ τρελλαὶ ιδέαι σᾶς ἐπανέρχονται ἀκόμη. . . Εἶνε

ὀπτασία, ἣτις γεννᾶται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ὑμῶν ὡς καλλιτέχνιδος. Ἐὰν ἐγνωρίζετε πόσον μὴ ὦσι δεινὰ αἱ ἀδικαὶ αὐταὶ μομφαί... ἐπαναβλεπέμεθα λοιπὸν καὶ προσπαθήσατε, ὥστε νὰ σᾶς ἐπανεῦρω δικαιότεραν προσεχῶς.

Τοὺς ὀλίγους τούτους λόγους εἰπὼν ὁ κόμης ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Ἀγγελικῆς φίλημα ψυχρὸν καὶ λαθραῖον, ἀπαιτητὸν χόος μ' εὐπρέπειαν πληρονώμενον. Εἶτα δ' ἀπεσύρθη φαιδρὸς καὶ ἐλαφρὸς ὡς αἰχμαλώτος, ἐν ἐκ τῶν ἀλύσεών του ἐλευθεροῦσιν.

Εὐθύς ὡς ἐκεῖνος ἀνεχώρησεν, ἡ νεανὶς παρεδόθη εἰς λυπηρὰς σκέψεις. Ἐκλαίεν! ἔκλαίεν! ἐπὶ πολὺν χρόνον. Αἴφνης διὰ τινος ταχείας μεταλλαγῆς ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὴν προσεχῆ ἔλευσιν τοῦ Ὀκταβίου. Προσηλώθη δὲ εἰς αὐτὴν τὴν ιδέα ὅτι πιθανὸν αὔριον ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ μᾶλλον εὐμάλακτος, καὶ ἤυχετο νὰ τὸν ἐπανέβλεπεν ἐντελῶς τοιοῦτον, οἷος ἦτο τὸ παρελθόν, ὅτε τὸν ἐγνώρισεν.

Ὅθεν περιέμενον ἀνυπομόνως ὀκτὼ ἡμέρας! ὀκτὼ φεῦ! δι' αὐτὴν αἰῶνας, σκιρτῶσα εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ἀκαταπύστως ὑπολαβάνουσα ὅτι ἀναγνωρίζῃ τὴν ἔλευσίν του, τρέχουσα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, καὶ τέλος γινομένη παίγιον τῶν παραλογισμῶν καὶ τῶν φαντασιοπληξιῶν τῆς.

Ἐπὶ τέλους τῷ ἔγραψε, πλὴν μὴ λαμβάνουσα ἀπάντησιν, ἀπεφάσισε νὰ πορευθῆ ἡ ἰδία ἵνα λάβῃ πληροφορίας.

Ἔμαθε δὲ ὅτι ὁ κόμης Ὀκτάβιος ἀνεχώρησεν πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν διὰ ταξείδιον, τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε ὀρίσει οὔτε τὸν σκοπὸν οὔτε τὴν διάρκειαν.

Ἐγκαταλειμμένη! ἡ Ἀγγελικὴ ἔμεινεν ἐκπληκτος! Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἐν ἑαυτῇ τὸ πᾶν κατεκρημνίζετο· ὅθεν πυρέσσουσα καὶ σχεδὸν παράφρων ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς.

Ἐπαναβλέπουσα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀντικείμενα αὐτῆς, τὰ ὁποῖα τοσαύτας ἀναμνήσεις τῇ ὑπεμίμησκον, καὶ τὰ ὁποῖα κατόπιν ἔφερον τὸ πένθος τῆς προτέρας εὐτυχίας τῆς, ἐνόμιζεν ὅτι ἔμελλε ζῶσα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν τάφον. Ὑποσκαπτομένη ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τοῦ μαρμαροῦ, τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ ὑπὸ τῶν βασιάνων τῶν ἀναμνήσεων, ἐγκατέλειψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ἀποφάσεων· πλὴν τοῦτο ἐγένετο ὅπως ἐπαναπέση ἐκ μεγαλειτέρου ὕψους εἰς τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὴν ἐξουδένωσιν.

Αἴφνης τὰ βλέμματά τῆς ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ τῶν ἀνοικτῶν ἔτι τετραδίων τῆς μουσικῆς τῆς. Ἄκτις ἐμφυχώσεως ἐφώτισε τὸ εὐγενὲς πρόσωπόν τῆς. Ἠγέσθη πλήρης δυνάμειος καὶ πίστεως καὶ ὡς εἰ ἐμφυχουμένη ὑπὸ θείας δυνάμειος, ἀνέκραξεν ὄλωσ περιχαρής :

— ὦ! ἐκεῖνος μὲ περιεφρόνησεν, ἐγὼ θὰ τὸν ἐκδικηθῶ ...

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Εἰς τὸ Γραφεῖον
Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων
Πωλοῦνται τὰ ἔτη βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδροσικῶν τελῶν].

- «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνωμος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)
- «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρῶ» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I Φ. Σμίθ. δρ. 3,25 (3,75)
- «Ὁ Ἀδίκηθις Ρογήρης», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
- «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)
- «Ἐλ.π.κ.η.» ἔθ.μα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κωνωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου . . . . . δρ. 5 (5,30)
- «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ . . . . . δρ. 5 (5,30)
- «Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν . . . . . δρ. 2,50 (2,70)
- «Ὁ Ἰππότης Μάτος», μυθιστορία Ponson de Terrail . . . . . δραχ. 2,50 (2,70).
- «Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σῆ . . . . . δραχ. 3 (3,20)
- «Τὰ χάλια μας», κωμῆδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ . . . . . λ. 70 (80)
- «Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβῦ . . . . . δρ. 1,50 (1,70)
- «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία E. Μαλιῶ (τόμοι 2) . . . . . δρ. 2,50 (2,80)
- «Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου . . . . . δρ. 1 (1,10)
- «Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone . . . . . δρ. 4 (4,20)
- «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετ'ἀφροσῶν Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου . . . . . Δρ. 1 [1,20]
- «Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ . . . . . Δρ. 3 (3,30)
- Ποήματα I. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)
- Χρυσόδετα 4
- «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μζ, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετ'ἀφροσῶν Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
- «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρρα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. . . . . 1,50 (1,60).
- «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαβιέ Μαρμὲ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας . . . . . Δρ. 1,50 [1,70]
- «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετιθῆ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννησάρων». Τόμοι 2 . . . . . Δρ. 5. [5,30]
- «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès . . . . . δρ. 1,50 (1,70)
- «Ἡ Ἡρώϊς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους . . . . . Δρ. 4 [4 4,50]
- «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετ'ἀφροσῶν Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]
- «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
- «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς . . . . . Δρ. 1,50 (1,70)
- «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεδάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) . . . . Δρ. 3 (3,30)
- «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier . . . . . Δρ. 1,50 (1,70)
- «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχ. μὲς 3,50 (3,70)
- «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστορία Λουδοβίκου Νοᾶρ . . . . . Δρ. 1,50 (1,70)